

ŽIVA ZAJEDNICA

Lipanj-srpanj/Juni-Juli 1980. Broj 6/7

»LEBENDIGE GEMEINDE«
MITTEILUNGSBLATT DER
KROATISCHEN KATHOLISCHEN MISSIONEN
ERSCHEINUNGSPUNKT FRANKFURT AM MAIN
CIJENA/PREIS 1,-DM
LIST HRVATSKIH KATOLIČKIH MISIJA

Tag des ausländischen Mitbürgers

**Verschiedene Kulturen
Gleiche Rechte
Für eine gemeinsame Zukunft**

Por un futuro comum Ήα ἔνα κοινό μέλλον Para um futuro comum Müşterek bir gelecek için
Заједно у будућности Per un futuro comune Zajednički u budućnost For a common future

Deutsche und
Kroaten feierten
10jähriges
Bestehen
der Mission
KOBLENZ
proslavio
10. obljetnicu
osnutka Hrvatske
katoličke misije

Photo: F. L. Thormig, Trier

U ovom broju:

- Zajednička riječ za Dan inozemnog sugrađanina str. 2
- Nazorove iskrice vjere str. 4
- Iz naših misija str. 5 - 10
- Vijesti iz Naddušobrižničkog ureda str. 13
- Kako je đavao odnio Tadu str. 14
- Papa se vratio iz Brazila str. 16

Zajednička riječ za Dan inozemnog sugrađanina 28.9.1980.

Stotine tisuća, a možda i milijuni ljudi drugoga narodnog i etničkog podrijetla živjet će za stalno u Saveznoj Republici. Treba djelotvorno pomoći da se pridruže manjine uključe u naše društvo. To Crkve odavna smatraju svojom velikom zadaćom.

Uključenje u društvo, odnosno integracija, često se krivo shvaća: kao da manjine moraju izgubiti svoju jezičnu, kulturnu i religioznu baštinu i kao da se moraju potpuno prilagoditi njemačkoj sredini.

Zajedničko življenje zahtjeva u stvari od svih promjenu stava i vladanja. Tako se bolje upoznajemo i razumijemo, otkrivamo druge ljudske i religiozne vrijednosti. Nitko ne smije biti prisiljen napustiti ili zanijekati svoje narodno, društveno i kulturno podrijetlo.

Crkve shvaćaju Dan inozemnog sugrađanina kao poziv da se Nijemci i Nenijemci međusobno zbliže, da jedni

druge bolje upoznaju i više cijene. Treba ih povezivati briga da im, prije svega, djeca zajedno rastu u dječjim vrtićima i u školi. I mi svi moramo zajednički uznastojati da u našim gradovima i u našem društvu ne bi nastalo ghetto.

Različite kulture mogu obogatiti suživot ljudi. Zajednički život je otežan ako u našoj zemlji žive ljudi koji nemaju jednakih prava. U ovom smislu treba razumjeti motto: „Različite kulture – jednaka prava. Zajednički u budućnost”.

Pozivamo njemačke i inozemne sugrađane, župne zajednice, udruženja stranaca, inicijativne grupe, dobrovorne ustanove, partije, općine, sportska društva, socijalne partneri i sve druge zainteresirane grupe, posebno sredstva javnoga priopćavanja, da za Dan inozemnog sugrađanina poduzmu inicijative koje će prerasti ovaj dan.

Zemaljski biskup D. Lohse
Metropolit Irineos · Kardinal Höfner

Gemeinsames Wort zum Tag des ausländischen Mitbürgers am 28. September 1980

Hunderttausende, vielleicht sogar Millionen Menschen anderer nationaler und ethnischer Herkunft werden auf Dauer in der Bundesrepublik leben. Die Eingliederung der ansässig gewordenen Minderheiten in unserer Gesellschaft bedarf tatkräftiger Förderung. Die Kirchen sehen seit langem hierin eine große Aufgabe.

Eingliederung bzw. Integration wird aber oft mißverstanden: Als müßten Minderheiten ihr sprachliches, kulturelles und religiöses Erbe aufgeben; als müßten sie sich völlig der deutschen Umgebung anpassen.

Tatsächlich verlangt das Zusammenleben von allen eine Änderung der Einstellung und des Verhaltens. Wir lernen uns besser kennen und verstehen, wir entdecken andere menschliche und religiöse Werte. Gegenseitige Achtung und Toleranz können wachsen. Niemand sollte gezwungen werden, seine nationale, gesellschaftliche und kulturelle Herkunft aufzugeben oder zu verleugnen.

Die Kirchen betrachten den Tag des ausländischen Mitbürgers als Aufforderung, daß Deutsche und Nichtdeutsche aufeinander zugehen, einander

besser kennen- und schätzen lernen. Miteinander soll sie die Sorge verbinden, daß vor allem die Kinder gemeinsam in Kindergarten und Schule aufwachsen. Auch haben wir uns gemeinsam dafür einzusetzen, daß in unseren Städten und in unserer Gesellschaft keine Gettos entstehen.

Verschiedene Kulturen können das Miteinander von Menschen bereichern. Das Zusammenleben wird jedoch erschwert, wenn Menschen in unserem Land leben, die nicht gleichberechtigt sind. In diesem Sinne ist das Motto zu verstehen: „Verschiedene Kulturen – Gleiche Rechte. Für eine gemeinsame Zukunft.“

Wir rufen alle auf, deutsche und ausländische Mitbürger, Kirchengemeinden, Ausländervereinigungen, Initiativgruppen, Wohlfahrtsverbände, Parteien, Kommunen, Sportbünde, Sozialpartner und alle anderen interessierten Gruppen, besonders auch die Medien, zum Tag des ausländischen Mitbürgers Initiativen zu ergreifen, die über diesen Tag hinausgehen.

Landesbischof D. Lohse
Metropolit Irineos · Kardinal Höfner

Nekoliko misli o integraciji stranih radnika na 86. Katoličkom skupu

Borislav Strujić

U jednom izvjesnom smislu bi se moglo reći da je i ovaj zadnji Katolički skup bio jedna vrsta generalne isповijedi, a na više područja i temeljno ispitivanje savjesti. Ispovijed i savjest su riječi koje pripadaju, reklo bi se, još uvijek u „sakristiju“. To su konzervativni pojmovi, misle mnogi, isključivo predviđeni za bake i djedove. Ali ne, ovoga puta nije bilo tako. Na ovom modernom i masovnom hodočašću u Berlinu na kome je sudjelovalo više od sto tisuća ljudi, bilo je dvije trećine mladih. Strogo gledano, bilo bi netočno reći da ih je čisto religiozni interes povukao u ovaj podijeljeni grad. Sigurno ne. Ono što mladi ljudi traže na ovom svijetu je nešto duboko, nešto što je usađeno u dubinu njihove duše, nešto što se ne može naći u diskotekama, školama, na radnim mjestima, u životnom standardu i slično. Svijet osjeća iskonsku težnju za mirom i ljubavlju. A onaj pravi mir i ljubav je možda ipak najbolje tražiti u religiji, tamo gdje će čovjek sigurno najlakše naći smisao života, pa prema tome i smirenje. U tom smislu, a pod motom „Kristova ljubav je jača“, odvijao se ovaj 86. Katolički skup.

Program je bio bogat i šarolik. Prisutni su bili zastupnici kako klera tako i društveno-političkog života. Nas je pak zanimalo onaj dio programa koji se odnosio na strance uopće, a na strance katoličke, odnosno kršćanske vjeroispovijesti posebno.

Jedan od 47 foruma koji su tih dana pretresali povijest i savjest ovog društva odnosio se i na stranog radnika. Pod naslovom „Integracija stranaca – ali gdje i kako?“, pokušalo se i na ovom skupu razmatrati bitne poteškoće stranog radnika koji postaje jedan od glavnih problema kako države tako i Crkve.

Njegova nepripadnost ovoj zemlji i njegovo nesudioništvo u ovoj Crkvi s jedne strane, a njegova prisutnost u ovom društvu s druge strane, prisilila je odgovorne, kako na jednom tako i na drugom planu, da konačno i o tome temeljito povedu računa. Toliko mnoštvo stranih radnika ne može biti jednostavno ignorirano. Upravo Crkva ima pravtvo zadaću briganja za siromašne, napuštene i ostavljenе.

Forum je počeo s dva kratka referata koje su držali gosp. Karl-Heinz Mönninghoff, direktor karitasa u Münster-u i don Giuseppe Clara, naddušobrižnik za Talijane u Njemačkoj. Podium je brojio 8 članova iz šest zemalja, koji su opet sa svoje strane u veoma kratkim crtama i u kratkom vremenu mogli iznijeti najbitnije točke u vezi s ovim problemom. Pošto je njihovo vrijeme bilo svedeno na minimum, t.j. na svega 5 minuta, bio je i njihov prilog minimalan. Želilo se dati šansu i publici, koju je rado i iskoristila. Za riječ su se javljali i stranci. Svi prilozi ovoj vrlo komplikiranoj i važnoj problematici koje su dali oni s poduma i oni iz publike, bili su s obzirom na vrijeme koje im je stajalo na raspolaganju, doslovno kap vode na vrelom kamenu. Sticao se dojam da je ovaj forum, ionako loše posjećen, imao više alibi funkciju.

Stoga bih se htio nešto više osvrnuti na sadržaj dvaju kratkih referata koji su ipak rekli više konkretnog, pogotovo onaj što ga je održao Giuseppe Clara.

On je ovu tematiku podijelio na društvenu i crkvenu integraciju. Na integraciju na društvenom području se osvrnuo veoma kritički citirajući neke nehumane crte „rotacije“ stranih radnika. Statističkim istraživanjem se dokazalo da preko 25% svih stranaca žive već duže od 10 godina u Njemačkoj, a velika većina ostalih duže od 6 godina. Vjerljivo je ovo bio razlog da su političari prešli na drugi stupanj rješavanja problema stranih radnika, naime na integraciju. Prijedlozi koji su dolazili sa svih strana u cilju rješavanja ovog problema ukazali su na slijedeće: ovakva vrsta integracije opasno se približavala, primijenjena u praksi, asimilaciji. Asimilirati stranog čovjeka bi opet značilo dovesti ga u položaj da izgubi svoj nacionalni i kulturni identitet.

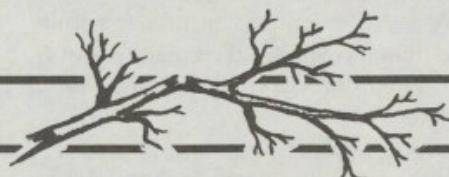
Don Giuseppe je u tom kontekstu citirao jednog anonimnog njemačkog vikara koji je izjavio da oni jednostavno nastroje nas germanizirati. Ovakvoj integraciji protive se svi strani radnici. Za gosp. Mönninghoffa je ona integracija prava, koja se razumije kao proces u kojem se Nijemci i stranci osjećaju dobro i ugodno. Pronaći taj put je dug i složen posao. On zahtijeva međusobnu suradnju, otvorenost i strpljivost uz mnogo dobre volje.

Ni mnogo citirani Kühnov memorandum ne može se prihvati bez rezerve. Po don Giuseppeu i on bi pre malo štitio prava stranaca na njihov identitet i kulturu.

Naravno, kako s jedne strane tako i s druge se pri tome najviše misli na integraciju tzv. druge generacije i školske djece. Gosp. Clara ovdje zastupa mišljenje da bi se Chancengleichheit – imati jednaké šanse – morala ostvariti u što većem omjeru, kako u dječjem vrtiću s njemačkim i domaćim pedagozima, tako i u osnovnim i svim ostalim školama koje mlade ospozobljavaju za životne pozive. Gosp. Mönninghoff je protiv stvaranja čisto nacionalnih dječjih vrtića, što je i opravdano ako se želi izbjegći genetizacija. Talijanski naddušobrižnik je mišljenja da integracija krije i velike opasnosti za obitelj. Tamo gdje djeca bolje govore njemački nego materinji jezik, slab autoritet roditelja. Crkva je dužna, po njegovom shvaćanju, pomagati roditeljima da oni budu svojoj djeци odgajatelji i vjeroučitelji. U gore spomenutom slučaju bi ova uloga bila znatno oslabljena, odnosno otežana.

I konačno, religiozna integracija.

Ona je pak, psihološki gledano, kaže on, najteža i zahtijeva najviše vremena. Osim toga i ovdje se primjećuje tendencija asimilacije i svih ostalih opasnosti prisutnih na društvenom području. Religiozna integracija nije nimalo lakša od one društvene. Osim toga, usko su vezane jedna uz drugu. Ostaje nam još dug put, nama strancima i Nijemicima, dok ugledamo svjetlo iz ovog integracionog tunela. B. Strujić, Berlin

Izabrali smo za Vas...

Suhe oči ne vide uvijek najbolje

„Dobro sam, hvala“, odgovaramo i ne misleći kad stvari teku normalno. Kad nas život ne mlati, onda kažemo da smo dobro. Nu, često puta kad stvari idu loše, nama je uistinu dobro. Često se u časovima nemira, muke, trpljenja i stradanja živi bolje, autentičnije.

Na primjer, nikada ne shvaćamo koliko život vrijedi kao onda kad je život nama dragoga bića ugrožen. Često puta se upravo uz krevet umirućega obitelji pomire. Kao što oganj dobiva na snazi kad ga se potpiriva, tako i naš život ižarava novi plamen kada trpljenje zarine u nas svoju oštricu. Suhe oči ne vide uvijek

najbolje, a suze ne zamagljuju nužno našeg pogleda: one ga pročišćuju.

„Blago onima koji plaču“, izjavljuje Krist koji se nikada ne zadržava na prividnostima. Često puta sa suzama u očima i slomljena srca možemo s najviše prava kazati: „Dobro mi je, hvala!“

Cvijet sanja o plodu

Stabla u proljeće procvjetaju. Ima ih koji toliko vole rascvjetala stabla da im otkidaju grane i njima ukrasuju svoje stanove. Ali odsječena grana s cvijećem ne živi dugo, osuši se i bacu u kantu za smeće. I onda se razmišlja o plodovima koji su trebali doći poslije cvjetova. A oni su uginuli zajedno s cvjetovima.

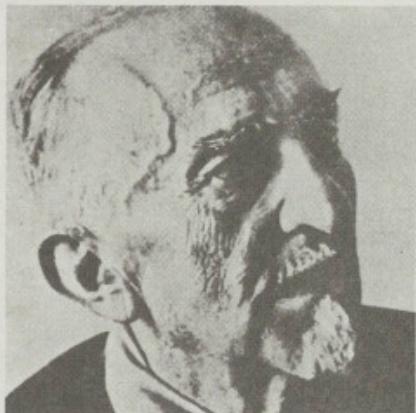
Tako je i u ljubavi. Postoji vrijeme cvjetova, a onda vrijeme plodova. Berući samo cvjetove, uništavamo plodove. Onoj ženi koja je htjela postati zaručnica, majka, slomili su srce berući samo ljepotu. To su učinili, a da o tom nisu ni razmišljali. Strast je veća negoli poštovanje koje žena zasluzuje. Zlo je učinjeno i ne može se više nadoknaditi. Ženu se voljelo samo iz ljubavi prema sebi. Nije se mislilo na plod koji je imala darovati i koji bi joj pričinjao neizmjernu radost. Bralo se cvijet zbog osobnog zadovoljstva, a onda ga se obbacilo.

Bog koji čini da postoje cvjetovi ne zaboravlja nikada plodova o kojima cvjetovi snivaju i kojima se nadaju. G. I.

IZ HRVATSKE KULTURNE BAŠTINE:

Želja je naših brojnih čitatelja, a i našega redakcijskog vijeća, da se na stranicama našega lista pojave i velikani hrvatske povijesti. Toj se želji uredništvo rado odaziva. U nekoliko narednih brojeva „Žive zajednice“ analizirat ćemo poznate hrvatske književnike, njihovu vjeru, život i djelo. Sve te analize imaju samo jedan cilj: da upoznamo svoju baštinu, da je uzljubimo, da na nju budemo ponosni i da „na vodama novoga Babilona“ čuvamo i sačuvamo svoj vjerski, kulturni i hrvatski identitet. Ono je P. Preradović lijepo kazao: „Rod bô samo koji mrtve štuje, na prošlosti budućnost si snuje.“

NAZOROVE ISKRICE VJERE

Vladimir Nazor

U punini i ozbiljnosti vremena susret s Vladimirom Nazorom donijet će svima obilje koristi.

Nazor je, naime, pošao kroz život noseći slatku i bolnu čežnju da spozna život i siđe do njegovih tajanstvenih dubina, da zanosno klikne Suncu, Životu i Radosti. Ispisivao je krvlju pojedine ulomke svoga života, svoje svagdašnjice. I baš radi probijanja kroz klance jadićevce, zbog nesretnih posrtaja i nedosljednog prolaza između čvrstih načela i popuštanja, Nazor je na svoj način simpatičan. Netko je, naime, rekao, da onaj tko posrne, a ne padne, učini zapravo veći korak.

A Nazorovi koraci su zbilja veliki, ponekad nespretni. No budući da je svaki veliki pisac ponor, bezdan u kome se kriju nakaze i blistaju daleke zvijezde, zanima nas kod Nazora njegovo priznanje, isповijest srca, ispit savjesti, svjedočanstvo i vjera njegova u Dobroga.

1. Nazor se rodio 30. svibnja 1876. u Postirama na otoku Braču, odnjihan je uz jednoličnu, velebnu pjesmu valova hrvatskog Jadrana. U prvoj mladosti upio je u sebe svu ljepotu našeg žala, a čežnja za Dobrotom proželaje sa zrakama toploga dalmatinskog sunca cijelo njegovo biće. Mogao je mladi Nazor zavoljeti djedovsku grudu, svaki kamen, zavoljeti boje i nemire voda, oslušivati šum čempresa, maslinu i voda, diviti se bjelini galebova. Iskreno je priznao nabujalost čuvstava u sebi: „Ja sam danas ispij sunce plamno, i žilice su moje nabrekle ko potoci...“

Život je nosio rastanke i odlaske, hrpmice je nizao pitanja i nudio samoču, veoma često osamljenost:

„Morao sam ostaviti more na kome sam se rodio, ali krenuh odanle sa čitavim svojim krajem; ostadol otok, i na otoku. I to ostrvo nije uvijek isto. Mijenja se, kao što se mijenjaju zvježđa nad njime, pučine ili tjesnac oko njega, misli i osjećaji u meni samome“ („Na vrhu pera i jezika“, Zagreb 1942, 7).

Mijenjala se zvježđa nad Nazorom, pučine i tjesnaci oko njega.

2. Život pjesnikov tekao je u znaku silne potrage za Istinom. Sva Nazorova nastojanja, želje i krikovi srca njegova nosit će pečat čežnje i traženja. Uvijek: kad poganskim zanosom bude veličao radosti i snage životne; kad bude grcao u nutarnjim lomovima. Čini se, da je Nazorovo veličanje snage, zdravlja i mladosti svečani bruj blagdanskih zvona, raspjevanost u svečano jutro novega Dana:

*Brecaju uskrsna zvona
u nekom selu daleko...
Na zemlji? Il na nebu?
Na suncu? Il u sjeni?
Il možda negdje duboko
- u meni?*

(„Uskrsna zvona“, 1942.)

Nazor je uporno tražio. Je li se ikad smrlio? Ili se možda samo vječito mijenjao? Odgovorio je jednom stihovima:

*I ja sam dugo postio i plako
u mraku. - Dok mi glad i studen pili
Krv, svi su moji ditirambi bili
Krikovi, da bih strah iz duše mako...*

(„Novi svijet“)

Izrazito vjerski raspoložen Vladimir Nazor mučio se rješenjem pitanja svoje opstojnosti, oplemenjivanjem osobnim i piše o toj nutarnjoj borbi i neodlučnosti:

*Sam, na dnu crkve, ja već dugo stojim
u polutami. - Otići ne mogu,
A bliže poći kao da se bojam,
Mučim se, borim. Natežem se nečim...
(„Klečanje“)*

Ipak, za Nazora je život veliki blagdan, kad oduševljava vedrina i radost. Iskreno veli za takav život: „Ja hoću da ih živim u cigli jedan dan.“ Nesebičan je u želji da Radost prožme ljudе: „Otvorite sva srca, sva vrata duše vaše...“ (Radost). Radost, ljubav prema životu pletu tkivo mnogih Nazorovih pjesama. Ponekad se čini da je Nazor divno vezenim sagom htio prekriti životnu cestu, neravnу, izrovanу, prašnjavu i ponekad blatnu. Sjetna je ipak pjesnikova spoznaja:

*Napokon! - Eto: sad se na me ruši
Nešto ko na žal uzburkani vali.
U rani čavo kao rana pali,
U tijelu led; a strah i bol u duši.
(„Smrt“)*

3. Pjesnik Hrvatskih kraljeva, Medveda Brunda, Utve zlatokrile, Živane i dr., zaljubljenik snage, životne radosti (Velji Jože, Stoimena, Halugica, Šikara i dr.) znao je u trenucima intimnih spoznaja moliti:

*Poduprite me! Već je blizu vrh.
Šibajte! Snažno! Bol će tijelo dići.
I želja moja k vrutcima će stići
Što duši daju svih blaženstva svrh.
Kad već tu stigoh, moram sad i ja
Da isprijem svoj pehar - sve do dna!
(„Treći put pod Križem“)*

Osvrt na prijeđeni put ponukao je Nazora na isповijest:

*Živote moj teški, varljivi i prazni,
Ti si samo vrt ili kula fraza bio.
(„Kasnogodišnjica“)*

Nije se pjesnik Četiri arkanđela, niza pjesama Gospo, usrdnih vapaja i kliktača nikada vratio na svoj otok da onđe počine. Umro je 19. lipnja 1949. u Zagrebu dok je u zavičaju palilo sunce i poigravao se vjetrić iznad maslinika. A želio je Nazor baš onđe zauvijek počinuti:

*Sa duga puta ja vam dođoh, svete
Masline, crn i trul ko i panj zimi,
Jer čas već stiže da i ono dijete
Ko djed i otac, od vas dar svoj primi.*

HAMBURG**Slavlje prve pričesti i krizme**

Ove godine, napose u mjesecu svibnju i lipnju, u našoj misiji se osjetilo puno zajedništvo kao rijetko kada. Iako se okupljamo svake nedjelje oko stola Gospodnjeg, to okupljanje imalo je 18.05. posebno obilježje. Naša najmlađa 54 člana po prvi put su pristupili stolu Gospodnjem. Teško je ocijeniti radost njihove nutrine, ali ta ista nutrina odrazila se i na njihovo vanjštini.

Sve je bilo spremno za taj susret. Djevojčice u bjelini, a dečki u plavim odijelima krenuli su u povorci iz crkvenog dvorišta k vratima crkve sv. Marije. Na ulazu u crkvu, uz mnoštvo Božjeg puka, svećano su zabrujale orgulje pod vodstvom časne sestre Adriane Zebić. Misno slavlje započeo je pomoći biskup dr. Karl-August Siegel uz asistenciju vlč. Josipa Čebraje i dr. Josipa Mrkonjića. Poslije ove euharistijske gozbe svi su prvičesnici i njihovi roditelji pozvani na zajedničku zakusku koju su tom prigodom pripremili naši župljeni uz pomoć sestara dominikanki.

Poslije radosti prve pričesti došlo je jedno drugo slavlje. Možemo ga uistinu nazvati slavljem jer smo 8. VI. imali krizmu u našoj misiji. Taj veličanstveni događaj u misiji uzveličao je naš domaći sin, zagrebački nadbiskup Franjo Kuharić. Ugodno raspoloženje osjećalo se prije njegova dolaska, a njegovim dolaskom ono je doseglo svoj vrhunac. To se moglo vidjeti i osjetiti prilikom

*Što sad trebam vi ćete mi dati.
U krevet leći što se u njem rodih.
Svoj časak smrtni ja ću dočekati
Na žalu s kojeg jednom i odbrodih.*
„Posljednja pomast“

Želja, posljednja želja pjesnika raskošnih hrvatskih stihova nije ostvarena. Život mu je potekao od želje:

*Daj, da pod stubom tvoje kuće svete
Zaplačem jednom kao ludo dijete!
Uza stube“*

pa do pune iskrenosti u priznanju „sa dna sam i ja punog blata došo na vrh sve viši...“
„Trag“

U iskricama Nazorove vjere treba tražiti puninu ljudske i pjesničke osobnosti njegove, sadržajnost i smislenost književnog prinosa. A.

Hamburški prvičesnici, na putu k stolu Gospodnjem, prolaze kroz crkveno dvorište

dočeka na aerodromu. Iza srdačne dobrodošlice koju su mu izrazili djeca i predstavnici župskog vijeća, Nadbiskup je pošao u misiju koja je smještena u centru grada, nedaleko od glavnog kolodvora. Po dolasku u misiju Nadbiskupa su ponovno pozdravili prisutni koji su se našli u misiji.

Nakon kraćeg razgovora, a potom i odmora, počeli smo bogoslužje pokore. Poslije biblijskih čitanja i kratke homilije pristupili smo sakramentu sv. ispunjedi. Sam Nadbiskup je pomogao ispunjedati. Poslije ispunjedanja o. Nadbiskup je pošao u salu gdje ga je mladež nestrljivo očekivala. Dobili smo dojam da je o. Nadbiskup posebno oduševljen omladinom koja se ovdje okuplja. Bilo nas je oko 40-tak. Nadbiskupu smo izrazili dobrodošlicu spontanim pljeskom i pjesmama: Lijepo ime Franjo, Ljubimo te naša diko, Otišel, otišel sam... Poslije pjesme razvila se živa diskusija koja je trajala otprilike 2 sata. Trajala bi i dulje da o. Nadbiskup nije bio malo umoran. Za vrijeme diskusije o. Nadbiskup nas je nastojao ojačati, ohrabriti i potaći na ljubav prema rođnoj gradi.

U nedjelju 8.6. osvanuo je tmuran dan, ali bez kiše. Na sv. Misu koja počinje u 15.00 sati ljudi su se počeli okupljati već oko podne. U pola tri svi su krizmanici, njih 61 (dvojica iz Hannovera, dvojica iz Neumünstera, a ostali iz Hamburga), skupa sa svojim kumovima čekali

Nadbiskupa. Točno u 15s. povorka s Nadbiskupom je krenula u crkvu.

Prije same Mise Nadbiskupa su pozdravili župnik dr. Josip Mrkonjić, predstavnici krizmanika te mladež koja je tom prigodom poklonila Nadbiskupu dar u obliku bakroreza. Taj bakrorez predstavlja poljuljani brod na pučini. Na njemu se nalazi tekst:

„Vjetri te lome, vali te tuku,
osamsto ljeta tražiš put svoj.
U sretnu uplovi luku!
Sretan bit će sav narod tvoj.“

Osim ovih pozdrava, najveći i najdraži pozdrav o. Nadbiskupu bio je Božji vjerni narod koji se tom prigodom okupio u velikom broju od preko dvije tisuće. Euharistijsko slavlje predvodio je o. Nadbiskup uz asistenciju župnika dr. Josipa Mrkonjića i p. Nikole Mioča, misionara u Hannoveru.

U homiliji je o. Nadbiskup istakao važnost sv. potvrde te potaknuo roditelje, mladiće i djevojke da čvrsto stoje u pradjedovskoj vjeri koju su Hrvati prigrili već prije 1300 god. i da žive svoje kršćansko i ljudsko dostoanstvo.

Nakon misnog slavlja krenuli smo svi u salu gdje smo, uz zajedničku zakusku, nastavili ugodni razgovor s našim Nadbiskupom do kasno u noć. Na polasku iz Hamburga Nadbiskup je rekao: „Hamburg napuštam, ali vas nikada neću napustiti; uvijek ćete mi biti u sijećanju i molitvama“. P. Mirko Jagnjić

KOBLENZ**Deseta obljetnica Hrvatske katoličke misije**

U prostranoj biskupiji Trier, uz rijeke Mosel, Rhein i Saar, postoje samo dva hrvatska dušobrižnička središta: u Koblenzu od 1970. i u Saarbrückenu od 1972. god. Nedavno, u nedjelju 8. lipnja, bilo je u Koblenzu posebno svećano i raspjevano. Proslavljen je deseti rođendan misije, prvo desetljeće života Hrvatske katoličke zajednice Koblenz. Jubilarnom danu proslave prethodila je višemjesečna angažirana priprava. Divni sunčani lipanjski dan uvelike je pridonio, da se brižno pripremljeni program u cijelini ostvario na opće zadovoljstvo svih hrvatskih župljana i njemačkih gostiju. Slavlje je obuhvačalo svečanu pontifikalnu Misu, zajednički ručak, svečanu akademiju i župnu zabavu. Program proslave bio je tiskan dvojezično i tako poslužio kao pozivnica i informacija i Nijemcima i svima koji razumiju hrvatski.

Pontifikalnu Misu predvodila su dva biskupa: dr. Tomislav Jablanović iz Sarajeva u ime domovinske Crkve i mons. Karl Heinz Jacoby iz Trieru u ime njemačke Crkve. Molilo se i pjevalo trojezično: hrvatski, njemački i latinski.

„RHEIN-ZEITUNG“ i „PAULINUS“ o našoj obljetnici. Novinar „Rhein-Zeitung“-a procijenio je okupljeno mnoštvo na 500 obitelji „Gastarbeitera“ iz Jugoslavije. Prigodnu reportažu je naslovio s „Ne otuđiti se domovini – u tuđini ne biti izoliran“, da bi tako ukratko raštumačio zašto Hrvati imaju svoju zasebnu župu, svog nacionalnog župnika i zašto tako uporno i ponosno čuvaju svoj jezik, običaje i kulturu, a ipak rado govore njemački i prijateljuju s Nijemcima.

Biskupijske novine „Paulinus“ posvetile su cijele dvije središnje stranice hrvatskom jubileju u Koblenzu. Nizom fotografija pokazano je najprije kako su „mnoge stotine Hrvata i drugih gastarbeitera iz mnogonacionalne države Jugoslavije u zajedništvu s mnoštvom njemačkih vjernika“ slavile u crkvi, u prostranom župnom dvorištu i dvoranama. Reporter je svojom kamerom ovjekovječio ne samo najuglednije uzvanike: biskupe, regionalnog dekana, zamjenika gradonačelnika, gradskog dekana, svećenike i predstavnike javnog i političkog života, već je posebnu

pažnju posvetio djeci u narodnim nošnjama, gostujućoj folklornoj grupi iz Mainza i pjevačkom zboru „Bramimir“ iz Offenbacha. Razgledao je i prigodnu izložbu „Naših 10 godina“ i svojim se fotoaparatom zadržao na izabranim rukotvorinama, dječjim vjeroučnim likovnim radovima, osvojenim nogometnim pokalima i fotografijama iz minulog destljeća misije. Za vrijeme zajedničkog ručka u crkvenom dvorištu pratio je dijeljenje hrane, zapravo samoposluživanje iz vojničkih kotlova. Među mnoštvom svijeta pronašao je i biskupa s bocom piva, i dekana kod bačve za vino, i župnika kako najavljuje početak tombole. Bilo je posebno dirljivo i znakovito kad su djeca u narodnim nošnjama, za vrijeme svećane Mise, kao živi vijenac zaokružila oltar. Za novinara je to bila slika dana. Objavio ju je kao najvažniju.

kao dušobrižničko hrvatsko središte za cijelu biskupiju.

Redovitim okupljanjem na nedjeljno hrvatsko bogoslužje i dušobrižničkim radom tadašnjeg župnika vlč. Vjekoslava Ivanovića ubrzo su započele živjeti vjerničke zajednice u Koblenzu i Saarbrückenu. Nakon toga su osnovani „Hrvatski kat. centri“ u oba grada, da bi tu bili „Caritas-uredi za socijalna pitanja radnika iz Jugoslavije“ i da bi kao župna središta služili svim pastoralnim, karitativnim i kulturnim potrebama misije.

1. 10. 1971. misija je dobila novoga upravitelja-župnika vlč. Alojzija Petrovića, a 1. 7. 1972. i pastoralnu suradnicu gđu Dragicu Žimbrek.

Budući da je područje misije bilo preveliko i obuhvačalo cijelu biskupiju, a broj se „Gastarbeitera“ iz Jugoslavije

U crkvenom dvorištu u Koblenzu publika pozorno prati program

Hrvatski vjernici Koblenza pamtit će dugo svoju jubilarnu proslavu i po svećanoj popodnevnoj akademiji. Glasoviti pjevački zbor mlađih iz Offenbacha i folklorna grupa iz Mainza gostovali su po prvi put u koblenzkoj sredini i odmah osvojili nezaboravne simpatije. „Dodataj nam opet! Dodataj uskoro!“, bile su riječi koje su se na rastanku najčešće ponavljale pred autobusima za Offenbach i Mainz.

Prohujalo desetljeće

Hrvatska kat. misija Koblenz osnovana je dekretom biskupa iz Trieru dr. Bernarda Stein 1. 6. 1970. Bilje zamišljena

stalno povećavao, došlo je 1. 10. 1972. do osnivanja Hrvatske kat. misije u Saarbrückenu za pokrajинu Saarland i Trier. Misija Koblenz je tako sužena na područje Regierungsbezirka Koblenz. Tu su nakon toga započele organizirano živjeti manje zajednice u Bad Kreuznachu, Bad Neuenahru, Maria Laach, Neuwiedu, Peterslahru, Rheinbrohlju i Willrothu.

Hrvatska zajednica u Koblenzu je neprekinito i na poseban način ovisna uz dva svoja središta: nedjeljom uz crkvu i župnu dvoranu St. Franziskus-Goldgrube, a tokom tjedna uz Hrvatski kato-

(nastavak na str. 15)

PFORZHEIM, BADEN-BADEN, MOSBACH,
ULM, BALINGEN, SCHWÄBISCH-GMÜND

Zajedničko hodočašće u Lurd

Godinama već naši misionari putuju sa svojim vjernicima u najveće Gospino svetište u Lurd. Odvojeni u malim grupama, ostanemo nezapaženi.

Ove godine, na blagdan Tjelova, bili smo kao nikada dosada zajedno. Naši misionari iz Pforzheima (Petar Kuran), iz Baden Badena (P. Miroslav Barun), iz Mosbacha (Dragan Čuturić), iz Ulma (Marijan Kopić s đakonom Lukom Lučićem), iz Balingena (Ivica Komadina), iz Schwäbisch Gmünd (Marijan Bevanda s Vinkom Brkićem, svećenikom iz Mostara), poveli su grupe vjernika-hodočasnika na ovo mjesto molitve i susreta s Kristom i njegovom Majkom Marijom.

Bila je to naša manifestacija vjernosti Mariji, „Kraljici Hrvata”, na mjestu gdje je ona poručila svijetu da moli i da čini pokoru. Nakon naporne vožnje preko NEVERS-a gdje se nalazi grob i neraspadnuto tijelo sv. Bernardice (umrla prije 101 godinu), Lurd je bio osvježenje vjernicima iz ovih južnonjemačkih krajeva. Ponovo tisuće i tisuće onih koji stoje u Gospinoj spilji i mole: mole i srca naših majki za promašaje svoje mlađeži, mole za budućnost svoje djece, mole za skri povratak na obiteljsko ognjište, mole za vjeru koja se materijalizirala, mole za ustrajnost u dobru. Obećaju pokoru i molitvu...

Neke naše misije godinama putuju u Lurd i to je putovanje postalo kao „zavjet”. Tako misija iz Mosbacha već petu godinu prezentira našu vjeru pred Go-

spom i pred svijetom. Premda je prošle godine na povratku iz Lurda izgorio njihov autobus sa svom prtljagom i narodnim nošnjama, to ih nije pokolebalo da se i ove godine nađu u Lurd. Stare rane su već zaboravljene. Ljubav Marije je veća od svega.

Misija iz Baden Badena treći put se nalazi u Lurdju sa svojim misionarom i vjernicima.

Kruna našega zajedničkog hodočašća bila je zajednička sveta Misa pred spiljom ukazanja, pod nogama Bl. Djevice Marije. Rano ujutro, na oltaru se našlo sedam naših svećenika i jedan đakon. 350 – 400 naših vjernika s dubokom pobožnošću sudjelovalo je u ovim tajnama, osyeženi na izvorima Božje milosti. To jutro smo se uputili nazad u Njemačku, natrag u svagdanji život koji je prožet tolikim brigama i patnjama.

Zapalili smo zavjetnu svijeću i obećali ponovni susret s Gospom u Lurdju za nemirna i teška vremena u kojima živimo. Ni jedan drugi narod nije imao tih dana u Lurdju toliko mladosti, toliko elana i toliko zajedništva. Ponovo još jedna garancija da nismo izgubili vjeru, da nismo umorni i da nas ništa ne može rastaviti od ljubavi Kristove. Svi su hodočasnici svoje brige, bolesti i probleme stavili u ruke Bl. Djevice i velikim zanosom vratili se nazad na svoja radna mjesta, gdje će svojim životom svjedočiti da na zemlji postoji „komadić raja” gdje Gospa dijeli svakom svoje milosti i svoju ljubav. *Dragan Čuturić, Mosbach*

Naši hodočasnici pred svetištem Majke Božje u Lurd

ELLWANGEN-SCHÖNENBERG

Održano prvo hrvatsko hodočašće u biskupiji Rottenburg-Stuttgart

U Ellwangen-Schönenbergu, misija Aalen, održano je 22. lipnja 1980. god. prvo hrvatsko hodočašće u biskupiji Rottenburg-Stuttgart. Hvarski biskup o. Celestin Bezmalinović predvodio je svečanu službu Božju u kojoj je sudjelovalo oko 1.000 hrvatskih vjernika. Brojnim krizmanicima on je preko sv. Mise podijelio sv. sakramenat potvrde. Poslije bogoslužja upriličena je procesija s likom „Gospe velikog zavjeta” oko crkve u Ellwangenu. Iza procesije uslijedio je kulturno-zabavni dio programa na kojem je najprije prof. o. Josip Soldo održao predavanje iz hrvatsko-crkvne povijesti, a onda je folklorna grupa misije Nürnberg nastupila sa svojim folklorom i pjesmama. U ime biskupije Rottenburg-Stuttgart ovom svečanom danu je prisustvovao prelat Eberhard Mühlbacher, biskupijski referent za inozemne poslove. Glavni teret ovoga hodočašća ponio je na svojim leđima misionar o. Kruno Vukušić, koji je uložio sve sile da na hodočašće privuče ne samo hrvatske, nego i njemačke vjernike.

BERLIN

Majka Tereza: „Kad doznamo da nas Bog ljubi, onda naš život postaje drukčiji”

Na Katolikentagu u Berlinu bila je Majka Tereza, bez ikakve sumnje, najzapanjenija osoba. Održala je brojne govore, davala intervju za novine, radio i televiziju, obilazila zatvore i bolnice i dugo molila. Bila je idol mlađeži koja se u tisućama okupljala gdje god se ona pojavljivala. Uza svu svoju zauzetost ona je našla vremena i za naš svijet u ovom velikom gradu. U petak 6. 6. 80. došla je pred večer u Hrvatski centar u kojem su je, upravo pobožno, čekali hrvatski vjernici. U ime Hrvatske Crkve pozdravio ju je pom. biskup Jablanović, a u ime berlinske misije p. R. Begić. A onda je ona uzela riječ i progovorila hrvatski (to je jedini susret u Berlinu na kojem je govorila hrvatski!).

Majka Tereza s p. R. Begićem u Hrvatskom centru u Berlinu

Gоворила је полако, смрено, хришћански. Божји народ у prepunoj dvorani upijao је сваку ријеч која је izlazila из уста и срца Мајке Тереze. А биле су то divne ријечи пуне proživljene вјере. Najprije је остро осудила побаџај и pozvala nazočне да ljube svako dijete, тaj највећи Božji dar. Младе је pozvala да се ljube у чистоći. Svima nam је потребна ljubav, nastavila је, али ljubav prema drugima mora početi kod kuće, u kući, jer je lako ljubiti one koji su daleko. Rekla је да nije potrebno činiti velike stvari da bismo pokazali ljubav: nije bitno koliko Богу дajemo, nego s koliko srca то činim.

mo. Iza toga je isprijevodila nekoliko svojih vrlo zanimljivih doživljaja iz Kalkute koji su se odnosili na gladnu djecu i upozorila prisutne mališane da zahvaljuju Богу na daru kruha. Ona za svoje siromahe ne traži od dobročinitelja njihove viškove, nego dar, žrtvu i nadodala је da prava ljubav uvijek boli: Isusov dar na križu је jako bolio!

Poslije toga је govorila o svojoj redovničkoj zajednici koja u New Yorku i Zagrebu (u Zagrebu njezine sestre imaju kuću, a uskoro ће otvoriti drugu u Skopju) ima jednako puno posla kao i u Kalkuti. Njezina zajednica ima danas 450 novakinja i velik broj sestara koje dano-mice služe „gladnog, bolesnog, odbačenog Krista, dajući siromašnima svoje ruke”. Sestre Majke Tereze vode brigu o 53.000 gubavaca, a u samoj Kalkuti kuhaju svaki dan ručak za 7.000 ljudi. One čvrsto vjeruju u Božju providnost i dosada im nije nikada ponestalo hrane. Nemamo ništa, rekla је, ali jer imamo Isusa, imamo sve i nastavila: **kad doznamo da nas Bog ljubi, onda naš život postaje drukčiji!**

Na kraju је zamolila prisutne da joj daruju djece za njezine kuće u domovini, a ne novaca. За њу се ipak, te večeri, sabralo u Hrvatskom centru 13.600,- DM. На odlasku iz centra rekla је okupljenim vjernicima: molite se за нас да možemo služiti Isusa u siromašnima i da ne pokvarimo Božjega djela u nama.

Za sve prisutne bila је то divna i nezaboravna večer.

Nakon nekoliko dana Majka Tereza se iz Lippstadta zahvalila hrvatskim svećenicima i vjernicima na lijepom dočeku i daru i obećala да ће moliti за berlinsku misiju.

Iv.

GÖPPINGEN

Potvrđeni, da žive dostojno Imena Božjega

Vjernici Hrvatske katoličke misije Göppingen već se tradicionalno okupljaju na Duhovski ponedjeljak u Deggingenu, u hodočasničkom svetištu „Ave Maria“ које се налази на подручју ове misije. Ове године okupilo се oko 1000 vjernika из Göppingena i okolnih mesta u ovu lijepu rokoko - crkvu да posvjedoče svoju vjernost Mariji. Iza zajedničkog križnog puta i poslije slavljenja sakramenta sv. pomirenja otpočelo је misno slavlje које је предводио пом. mostarski biskup Pavao Žanić с још nekoliko hrvatskih svećenika. Под Misom је 30 kandidata primilo sakramenat sv. potvrde и како sami u recitalu Marijana I. Čaglia izrekоše: „Doživješ u svitanju ovoga dana snagu čudesne vatre коју им по Духу Светом darova bezmjerno milosrđe Оčevo. Njihov ће život од данас proticati u tom znaku jer је čvrsto obećanje njihovo да ће živjeti dostojno Imena i Sjemens riječi božanske која je zasjala i blista им u srcima i snima“.

Poslijepodnevni se program nastavio u dvorani Kanisiusheima u srdačnom i vedrom raspoloženju uz domaće specijalitete i zvuke domaće pjesme u izvedbi VIS-a „Mika“ iz Heilbronna.

Obogaćeni liturgijskim i osvježeni kulturno-zabavnim programom vratili smo се svojim kućama puni vjere u Sve mogućega i u svoje zajedništvo u tuđini.

Mile M.

Pom. biskup Žanić s misionarom i krizmanicima u svetištu „Ave Maria“

HANAU

Karitas ima novu kuću

U ovom gradu je, u prisutnosti brojnih gostiju, 1. lipnja 1980. g. svečano blagoslovljena nova karitasova kuća (Matthias-Dassbach-Strasse). Prije samog blagoslova održana je koncelebrirana Misa kojoj su prisustvovali brojni Hrvati, Španjolci i Talijani. U prostorijama nove zgrade nalazi se i naš socijalni ured.

⇒ *Prvopričesnici iz Frankfurta pred katedralom poslije slike Mise*

Vožnja brodom bila je pravo duhovno i tjelesno osvježenje

FRANKFURT

Prva pričest u metropoli na Majni

U nedjelju 8. lipnja 80. g. osvanuo je u Frankfurtu divan i sunčan dan. Tog dana je hrvatska katolička zajednica u ovom gradu imala posebno slavlje: 111 dječaka i djevojčica pristupilo je prvi put k stolu Gospodnjem. Frankfurtska katedrala bila je dupkom puna. Vjerni Božji puk je s radošću gledao svoje mlađe sinove i kćeri kako pobožno i dostojanstveno primaju tijelo Kristovo. Obredi prve sv. pričesti odvijali su se vrlo skladno. U recitiranju pjesma, čitanju svetopisamskih tekstova, molitvi vjernika i prinošenju darova sudjelovalo je preko 30 prvopričesnika. Djeca su se pričestila pod obje prilike. Jedna djevojčica, zbog bolesti, nije tog dana mogla s kolegama i kolegicama primiti prvu pričest, ali je to učinila slijedeće nedjelje. Ukupan broj prvopričesnika je dakle 112. Zanimljivo je da je od toga broja 56 dječaka, a 56 djevojčica. Slavlje prve pričesti ostat će u ugodnom siječanju cijeloj hrvatskoj zajednici, a posebno prvopričesnicima i njihovim roditeljima.

FRANKFURT/OFFENBACH

Misa na brodu

U Frankfurtu je bio običaj da se pri svršetku školske godine i pred odlazak na praznike u domovinu održi priredba.

Mjesto toga ove su godine misije Frankfurt i Offenbach organizirale za svoje vjernike vožnju brodom niz Rajnu. Bio je to jedinstven doživljaj za sve one koji su se toga dana našli na brodu i uživali u prekrasnom rajskskom krajoliku. U nedjelju 22. lipnja o.g. krenulo je nekoliko stotina naših ljudi iz Frankfurta i Offenbacha autobusima u Mainz gdje su se ukrcali na veliki motorni brod „Germania“. Za mnogo je to bio prvi put da su na brodu, a za većinu prvi put da prisustvuju sv. Misi na brodu. To je ovoj vožnji i dalo posebnu draž. Sv. Misu i propovijed držao je p. Luka Lijava, a s njim su koncelebrirali p. Stanko Mandac i p. Stjepan Maleš. Hrvatske duhovne pjesme i molitva odrekivali su

dolinom Rajne. Svi su bili radosni i ushićeni. Oko podne brod je pristao u luku turističkog gradića Boppard. Na glavnom trgu ovoga gradića igrala je, pjevala i plesala folklorna grupa „Croatia“. Na povratku je sve bilo u znaku pjesme i plesa. „Germania“ se, zahvaljujući i „Našim zvonima“, pretvorila u neku vrstu putujuće koncertne dvorane. Tunja Oršolić se pobrigao za bosanske i narodne pjesme koje naši ljudi rado slušaju. Svima je bilo žao da je vožnja brodom tako brzo završila i željeli su da se nešto slična što prije ponovi. I ovaj je dan zorno pokazao kako naš svijet osjeća potrebu da izide iz svojih zidova, tvorničkih hala i sive svakidašnjice.

L. L.

OFFENBACH**Izložba u gradskoj vijećnici**

U gradskoj vijećnici ovoga grada na Majni organizirale su portugalska i hrvatska misija

САМАН

ja izložbu pod naslovom „Što rade inozemci u slobodno vrijeme“. Izložba je bila otvorena od 30. lipnja do 5. srpnja. Prekrasne narodne nošnje, rupci, najrazličitije rukotvorine, vezovi, tanjuri i crteži najrečitije su govorili brojnim njemačkim gostima da se stranci u slobodno vrijeme ne dosaduju. Bio je to pokušaj da se Nijemci upoznaju s kulturom, poviješću, a i običajima hrvatskoga i portugalskog naroda u duhu ovogodišnjeg motta za Dan inozemnog sugrađanina: „Različite kulture – jednaka prava. Zajednički u budućnost“. Izložbu je otvorio gradski savjetnik Kurt Busch. On je izrazio nadu da će Hrvati, „koji inače u javnosti malo nastupaju“, unaprijed sudjelovati u sličnim priredbama jednako kao što su to učinili i povodom ove izložbe.

Hrvatice u narodnim nošnjama doprinijele su uspjehu izložbe u Offenbachu

LUDWIGSBURG**Prva pričest i Majčin dan zajedno**

Hrvatska katolička misija Ludwigsburg organizirala je 8. lipnja proslavu Majčina dana i prve pričesti. U prepunoj crkvi 13 djece primilo je prvi put euharistijskog Krista. Za prvpričesnike, njihove roditelje, rodbinu i znance organiziran je, poslije sv. Mise, u prostoriju misije, zajednički ručak na kom se

našlo oko 350 osoba. U Stadthalle je poslije podne održan kulturno-zabavni dio programa. Najprije su pobednicima ovogodišnje biblijske olimpijade, mladima iz Ludwigsburga, podijeljene diplome. Iza toga je p. Ignacije Vugde lija održao predavanje o majkama. Pjesme, recitali, kola folklorne grupe „Branimir“ i fra Ivanovo vođenje programa bili su na zavidnoj visini. Preko tisuću ljudi u Stadthalle sjećat će se dugo tog misijskog dana majka i mlađeži.

Mladi „Branimirovi“ folkloriši iz Ludwigsburga s uspjehom su obavili svoj posao u Stadthalle

KEVELAER**Jubilarno hodočašće za Veliku Gospu. I malom Robertu je to deseto po redu.**

Već deseti put organizira Hrvatska kat. misija u Langenfeldu, s okolnim hrv. misionarima, hodočašće za Veliku Gospu u Kevelaer. To najpoznatije Gospino svetište u sjevernoj Njemačkoj, u biskupiji Münster, nalazi se tridesetak kilometara sjeverno od Krefelda. Ovogodišnje jubilarno hodočašće održaje se u nedjelju 17. kolovoza. Mnogi naši vjernici rado hodočaste u to Marijino mjesto u kom se nalazi i poznati Kroatenkreuz – Hrvatski križ.

Mladi hodočasnik Robert Grgić

U ovo Gospino svetište hodočastio je već 9 puta i devetogodišnji Robert Grgić iz Hercegovine. Šest puta je hodočastio s majkom Ljiljom r. Luburić, s ocem Antonom, bratom Slobodanom i sestrom Milom. Već tri godine mali Robert hodočasti u Kevelaer bez majke Ljilje, budući da je on smrtno nastradao u Leverkusenu. Ali Robert i njegova obitelj ne sustaju hodočastiti k Majci Mariji uvjereni da im je kod Nje najlakše susresti i pokojnu majku.

Evo ovogodišnjeg programa: u 9 sati prigoda za sv. isповijed. U 10.15 sati križni put od Kroatenkreusa (Kroatenstraße). U 14.30 sati svečana sv. Misa na glavnom trgu, u Kerzenkapelle.

Organizator se nuda da će i ove godine brojni Hrvati doći u Kevelaer, k svojoj Majci i k svojoj Kraljici.

A.S.

FRANKFURT

Bili smo u zemlji Isusovoj

Prije ulaska u El Al-mašinu koja će ih vratiti u Frankfurt, naši hodočasnici još jednom pozdravljaju zemlju Isusovu riječima Šalom i Doviđenja

Od 21. do 28. lipnja 1980. hodočastila je grupa od 34 hrvatska vjernika iz Njemačke (najviše ih je bilo iz naše misije u Berlinu) u Isusovu zemlju. Za vrijeme osmodnevног boravka vjernici su obišli sve znamenitije punktove vezane uz povijest spasenja općenito, a uz život Isusov posebno. Svaki dan su slavili Euharistiju u različitim svetištima u Jeruzalemu, te u Betlehemu i Nazaretu. Oživljavajući poznavanje Sv. Pisma vjernici su oživljavali svoju vjeru u Boga i svoju ljubav prema Kristu Spasitelju. „Za to se”, govorili su, „isplati poći i dalje od Jeruzalema”. Bili su to divni dani u kojima je tijelo bilo izloženo sunčanoj žegi, a duša milosnoj vatri. Milosno obogaćeni, u nadi učvršćeni, sretno i sretni vratili su se svojim obiteljima. Voditelj hodčašća bio je (po osmi put!) P. Ignacije Vugdелиja

BOCHUM

Uspjela književna večer

Hrvatska misija u Bochumu organizirala je 28. 6. o.g. u Bochumu književnu večer posvećenu životu i djelu dr. Josipa Andrića. Pokojni Andrić je godinama djelovao kao književnik, publicist, kompozitor, organizator, katolički javni radnik i urednik izdanja Društva sv. Jeronima. Svojom dušom je ljubio svoju Bačku. Budio je narodnu svijest i borio se za prava bunjevačko-šokačkih Hrvata koji su sve do konca prvog svjetskog rata živjeli u potčinjenom položaju. Mladeži i studentima držao je predavanje o J. Andriću prof. L. Dodić. Ovakove večeri puno pomažu da se ne zaboravi hrvatska kulturna baština.

Jakov Kopilović „Bačka”

(Uz Andrićevu skladbu „Bačka” na riječi Alekse Kokića)

Bačka je u meni,
u zemlji, u sjeni.
Bačka se zeleni.

KÖLN

Kroatentag povodom jubileja katedrale

Poznato je da nadbiskupija Köln slavi ove godine stotu obljetnicu završenja radova na katedrali. Svi se hrvatski katolici u SR Njemačkoj, a posebno oni koji žive na području kólnske nadbiskupije, rado pridružuju toj proslavi. Hrvatska katolička misija Köln organizira od 23. 9. do 28. 9. 1980. godine Hrvatske kulturne dane s vrlo bogatim i raznovrsnim programom. Predviđena su predavanja, izložbe, koncerti, kola i plesovi. Sv. Misa za Hrvate slavit će se u katedrali 27. 9. u 13.00 sati. Poslije sv. Mise održat će se priredba u Sartory-saalu.

Bačka je perjanica,
perlica Bunjevaca,
od srca tamburica.

Bačka se zlati...
Pjevaju vlati
krilata žita.

Od naših otaca
Bunjevaca i Šokaca
raste dužijanca.

Bačka je u meni,
u pjesmi, u zemlji.
KLASOVI PJEVAJU...

Biskup Zazinović sa svećenicima i krizmanicima u Karlsruhe

KARLSRUHE

Krizma u misiji

Dr. Karmelo Zazinović, krčki biskup, podijelio je 1. lipnja 1980. god. sakramenat sv. potvrde 39 - ci krizmanika. U

crkvi se toga dana našlo oko 800 vjernika. S biskupom su koncelebrirali vlč. Stipe - Ćipa Dukić, vlč. Stanko Vukoja, p. Ivan Badurina, p. Nikola Nižić i misionar vlč. Ivan Plješa. Prethodnog dana održano je pokorničko bogoslužje koje je predvodio vlč. dr. Anton Lutter.

Socijalni savjetnik...

KLAUSENHOF

Osmogodišnja škola i srednja stručna škola za stranu mladež

Od 1976. održavaju se u akademiji Klausenhof tečajevi za osmogodišnju školu (Hauptschule).

Od 1979. postoji pored toga i mogućnost da se nakon tečajeva za osmogodišnju školu pohađa i srednja stručna škola (Fachoberschulreife).

Akademija Klausenhof daje mogućnost onoj stranoj mladeži koja nije mogla normalnim putem završiti osmogodišnju i srednju stručnu školu, da

Srednja stručna škola traje također 10 mjeseci.

Početak: rujan 1980.

Kraj: kraj lipnja ili početak srpnja 1981. Nastavni predmeti su: njemački, matematika, biologija, povijest/politika, predmet po izboru, umjetnost, nauka o društvenom poretku/religija i sport. Mjesto engleskog polaze se ispit iz materinjskog jezika.

U svim tečajevima predaje se od ponедjeljka do subote, najmanje 36 sati.

Učenicima se pomaže svaki dan pri izradi domaćih zadatača.

Učenici stanuju, kako je to u internatima uobičajeno, u sobama za dvojicu.

U ovim zgradama u Klausenhofu strana mladež može završiti osmogodišnju i srednju stručnu školu

putem intenzivnih tečajeva, koji su od države priznati, ipak postignu kvalifikacije koje su potrebne za različita zanimanja. Osmogodišnja i srednja stručna škola su preduvjet za različita zanimanja.

Tečaj za osmogodišnju školu traje 10 mjeseci.

Početak: rujan 1980.

Kraj: kraj lipnja ili početak srpnja 1981. Nastavni predmeti su: njemački, matematika, biologija, povijest/politika, umjetnost, tehnička nastava, nauka o društvenom poretku/religija i sport. Mjesto engleskog polaze se ispit iz materinjskog jezika.

važnije ti je da imaš 'Bewegung', kaj bi ti značilo po naški, da se čim više vrtiš. Glavno je da hođiš po 'Baušteli' ili po Fabriki, glavno je da se vrtiš, pak ti oni debeli Nemčeki misliju da si 'flajsig', pak dobiš par 'Fenigov' na vuricu više. Par 'Fenigov' dan na dan, leto za letom, i evo ti hižice i koča gde buju spali pajceki, a i teličke ak nemaš dozvolu za štalicu." Posluhnuli smo naše dobre susede, deli smo si „pinklece na suha plečica", zeli nas čreni pasošek, i otišli za markicama, kaj curiju same z neba, samo ak je človek „sposoben" da se snajde. Kad smo došli z „cugom" do njemačke granice, najprije su nas lijepe pogledali; ne nas, neg kaj to imamo v „pinklecima", čudno im je dišalo, po češnjaku i staroj „Badelovki".

POSLEK nas je već čakal, i borme smo se počeli „vrteti i švicati" kad smo videli da markice ne curiju same z neba, nek se treba za nje krvave mučiti. Čak smo posumnjali sami v sebe da nismo sposobni za niš drugo nek samo hrmbati cele dane, a i vu nedjelju, ak je trebalo. Je, ni za crkvicu nije bilo više vremena, jer penezeki su ipak važniji, a kaj smo se izpisali iz cirkvice, to bu dragi Bogeg oprostil, jer nismo se zato došli mučiti vu **NJEMAČKU**, „da bumo još i crkveni porez plačali". Mi jesmo HRVATI, katolici, ali čuj, dragi pajdaš, nije ti baš sejedno „kad ti saki meseček zemeju dvadeset markic za crkvicu." Ak znaš matematiku, onda ti nije teške zračunati kulike je to vrečic cementa za leto dan. Zato smo odlučili da se izpišemo iz cirkvice, to ne moraš, dragi pajdaš, nikomu pripovedati, to nek ostane među nami. Ja ti prejdem za Božić ili Vuzem v cirkvicu, da se najdem z poznatim, pa se pospominamo gdo je kulike prišparal od Božića do Božića, kad smo se zadnji put vidjeli v crkvi. Već sam si i auteka kupil, trbušek je se debši, a kputeš v kojem sem došel, se je tesneši. Njemačka pivica je nekak jakša neg doma, a i pojem si kakvi komadić meseca čez tjeden. Samo, dragi pajdaši, nesmemo preveć penezakov dati ni za pivicu, ni za meseko, treba šparati. Jer ak na tjeden prišparaš deset „markic" na pivici i meseku, plus kaj ne plaćamo crkvicu, onda se to već zna zračunati. Zar ne, računica je računica, kaj morti nije tak?

Ivek Milčec

Humoreska

Zakaj smo došli v Njemačku?

Je, saki bi znal reći: „Bumo si zaradili puno penezakov, bumo si napravili hižicu, morti i kakvu penzijicu zasluzili, tak da bi mogli i pod stare dane dječiću pomagati." Je, misel je dobra, samo ju treba realizirati. Došli smo v **NJEMAČKU** zato, jer smo čuli od susedov kojsi su otišli prije par let, kak tu penezeki sami dojdeju. Saki veli: „Čuj sused, ja sam ti već doma na pol znal njemački, pak nije bilo problema kad sam došel gore ka pravim Njemicima. Naj-

Vijesti iz Naddušobrižničkog ureda

Berlin. Od 1. srpnja 1980. g. u ovoj našoj misiji rade tri socijalna radnika s punim radnim vremenom. Uz gospođu Vesnu Dušić, koja već godinama rada u socijalnom uredu pri misiji, sada su namješteni kao socijalni radnici s punim radnim vremenom g. Borislav Strujić i gospođica Ana Mlakić.

Borislav Strujić je rođen u Travniku. Filozofiju i teologiju studirao je u Sarajevu i Mainzu. Publicistiku, slavistiku i politiku studira u Mainzu i Berlinu gdje 1975. g. polaže magistrat iz ovih znanosti.

Ana Mlakić rođena je u Balićima kod Novog Travnika. Srednju ekonomsku školu završila je u Travniku. U Sarajevu je studirala dvije godine sociologiju. U Njemačku je došla 1969. g. Državni

Ana Mlakić

ispit za tumača i prevodioca iz hrvatskog i njemačkog jezika položila je 1972. g. Kroz 10 godina radi kao namještenik u Bayerische Vereinsbank.

* * *

Göppingen. Od 1. 7. 1980. g. radi u ovoj misiji kao župni suradnik Branko Gašić. On je došao iz Wetzlara gdje je također vršio službu župnog suradnika u tamošnjoj Hrvatskoj katoličkoj misiji.

* * *

Krefeld. Hrvatska katolička misija u ovom gradu dobila je nove prostorije i novu adresu: 4150 Krefeld-Linn 12, Carl-Sonnenschein-Straße 1, tel.: 02151/570590.

* * *

Hamburg. Naša misija u ovom gradu dobila je nove telefonske brojeve. Telefon misije glasi: 040/24 79 58, a telefon socijalnog ureda pri misiji: 040/2 80 29 89.

Mainz. Ova Hrvatska kat. misija dobit će 1. 9. 1980. g. još jednu župnu pomoćnicu. To je sestra franjevka Donata Jeleč. Sestra Donata je rođena 13. 12. 1947. g. u Zeleniču. Prošle je godine završila višu socijalnu školu u Sarajevu. Ona će, uz tajnički posao u uredu, biti angažirana i na socijalno-pastoralnom polju.

* * *

Wiesbaden - Wetzlar. U ove naše dvije misije došlo je do promjena. Kao što je poznato osjeća se na području SR Njemačke, već godinama, manjak svećenika. Stariji umiru, a broj kandidata za svećeničko zvanje je minimalan. Situacija postaje iz dana u dan sve teža. Svakog godine upražnjuje po više župskih mjeseta u župama. Do desetak godina bit će, po njemačkim proračunima, u nekim biskupijama i do 50% župa bez župnika. Njemački biskupi zato rado upošljavaju strane svećenike. Velik broj hrvatskih svećenika već radi u njemačkoj pastvi, a neki, uz svoj glavni posao, preuzimaju i pastoralnu brigu za svoje sunarodnjake. Zbog tih razloga nastala je i promjena u spomenutim misijama. Franjevačka provincija iz Zadra dala je dvojicu svojih svećenika za njemačku pastvu u Wiesbadenu, a biskupija je imenovala člana te provincije, o. Antu Čotića, dosadašnjeg misionara u Wetzlaru, misionarom u Wiesbadenu. Na taj način će sva trojica stanovati zajedno i međusobno se pomagati. Dosadašnjem misionaru u Wiesbadenu, o. Vladimиру Feldinu, biskupija povjerila Hrvatsku misiju u Wetzlaru. Obje promjene stupaju na snagu koncem kolovoza ove godine. Ured socijalnog radnika u Wetzlaru nalazi se u Bergstr. 11, tel.: 0 64 41 / 4 24 20.

* * *

Esslingen. Novom župnom suradnikom u ovoj misiji imenovana je gđica M. Lukač. Ona je u Freiburgu završila 4 godine teološkog studija i tečajeve za pastoralnu suradnicu. Novu službu u Esslingenu preuzimlje 1. rujna 1980. g.

* * *

Siegen. Socijalni ured u Siegenu, Mauerstraße 3, dobio je novi telefonski broj: 02 71 / 5 53 89.

Balingen. Hrvatska kat. misija u ovom gradu dobila je, osim novih prostorija (o tom smo pisali u posljednjem broju Žive zajednice), i socijalnog radnika. Radi se o gospodinu Mladenu Meštro-

Mladen
Meštrović

viću. On je u Würzburgu završio pravo, pa će njegov rad, posebno pravno savjetovanje, biti od velike koristi našim ljudima. Adresa: Hrvatska kat. misija, Hindenburgstraße 8, 7460 Balingen.

* * *

Duhovne vježbe za misionare održat će se i ove godine u Vierzehnheiligenu (Diözesanhaus), 8623 Staffelstein, od 27. do 31. 10. 1980. g. Voditelj će biti vlč. dr. Anton Benvin. Za ovo mjesto smo se opet odlučili budući da se većini svećenika najviše sviđa.

* * *

Sastanak pastoralnih suradnika (radi permanentnog obrazovanja) održat će se od 24. do 28. 11. 1980. g. u 5414 Vallendar-u, Exerzitienhaus Pallotiner, Hillscherderstr. 2. Neka misionari preporuče svojim suradnicima da dođu na ovaj sastanak.

* * *

Naddušobrižnički ured namjerava koncem godine izdati VODIČ kroz zapadnu Evropu 1981. Umoljavamo sve župne i socijalne urede da nam dostave eventualne promjene adresu, telefona, nadošlih ili otišlih suradnika kako bi vodič bio što točniji i kompletniji.

CRTICE IZ ŽIVOTA NAŠIH ISELJENIKA

Kako je đavao odnio Tadu

Tek što je Tade izšao iz ureda, eto ti k meni fra Jure. „A zar to nije oni što je bila u zatvoru za ubojstvo?”, upita on znatižljivo. „Da, to je onaj Tade. Ali vi ste, fra Jure, baš kao i novine: uvijek se sjećate onih loših, a o našim dobrim ljudima nitko ne govori!”

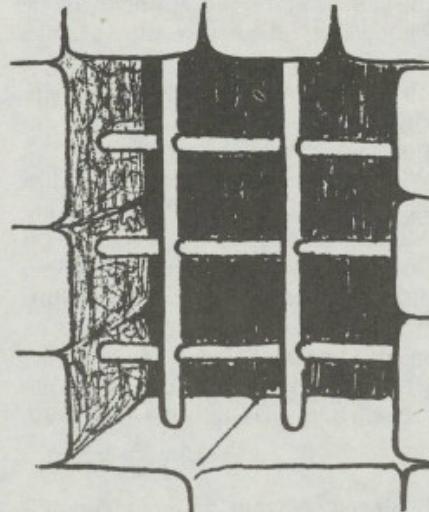
Ljudina od mlađića, ali ne odviše intelektualista, Tade je bio uvijek dobročudan i miran. Kad bi se napio ili bio uvrijeđen, onda bi sav problijedio, zadrmao se kao topola na vjetru i počeo oko sebe udarati, baš kao pas vučjak koji od jednom poludi pa sve oko sebe počne gristi, makar to bila i djeca s kojima se dotada strpljivo igrao na livadi.

Već godinama idemo fra Jure i ja k našim zatvorenicima. Fra Jure posjeti odrasle muškarce u jednom zatvoru (ima ih obično oko 50), a ja mlađice (uvijek 10-15) i žene u druga dva zatvora. Odnesemo im naših novina i knjiga, a pred velike blagdane im priredimo zabavu s igrom i glazbom. Malo ih utješimo i saslušamo, pa zabilježimo sve što žele pisati sudu ili odvjetniku. Tako sam upoznao i Tadu koji je bio pod istragom. Tade je duđe uvijek nijekao da je pred „Blunom“ ubio onog zemljaka, ali kako su sve okolnosti bile protiv njega (našli mu pištoli u džepu), bio je osuđen na pet godina. „Koji đava ga je tako daleko odnijela!“, reče fra Jure, koji je za sve krivio sotona.

Kad je Tadin otac odlazio u Njemačku, pa kasnije i ženu za sobom povukao, ostao Tade s dvije mlađe sestre kod bake na selu. S godinama su roditelji lijepo zaradili, podigli novu kuću, kupili moderni namještaj, nabavili nešto dobre njive, i još ostalo dosta na štedionici. S djecom je na selu isprva hodalo sve kako treba, samo je Tade počeo kombinirati čudne šale: zaključao bi sestrice u svinjac, objesio mačka na stablo, a jednom sjeo na bicikl, odletio do stанице milicije pa glasno ispjевao sve zbranjene pjesme koje je znao. Baka je sve ovo nekako „izravnala“, pa kad bi otac dolazio na par dana kući, izmlatio bi ga dobro remenom i sve bi se opet smirilo. Ali kad je Tade prevršio svaku mjeru, sjela baka pa napisala kratko pismo: „Faljen Isus i Marija, dragi moj sine Jandrija! Evo ti šaljem tvog neval-

jalog sina pa radi s njim što oćeš. Ne sluša me, neće više u školu, nego se skita po selu. Niki dan kad mu nisam tila dati više para, poletio na me sikiron“. Zamotala pismo u neki stari kartončić pa ga objesila Tadi oko vrata i poslala Tadu vlakom u Njemačku.

Otac ga pokušao upisati u njemačku školu, ali Tade planuo: Šta će mi još škola, čaća? Znam se potpisati i izbrojiti pare, šta će mi više?“ Uzeo ga onda otac sebi na posao, pa je dobro zarađivao. Isprva je davao svu zaradu materi, kasnije sve manje. Istina, nije nikad bio prema roditeljima neuljudan, samo što ih više nije slušao, jednostavno kao da ih nema. Uvijek se smješkao i pjevao; smijao se na poslu, a i kad bi se s kime potukao, nije se prestao smješkati. Dapače, i pred policijom, kad su ga ono saslušavali, odgovorio je začuđeno: „A, ono, malo se plesalo u „Bluni“, posvadilo se zbog nekih curetina, izašlo se na ulicu pa se potuklo. A ko ga je tio ubiti? Ja sam se samo našalio.“ Kad sam ga jednog dana našao u samicu (svukao se do kože, leži na betonskom podu pa pjeva u sav glas), kaže mi

začuđeno: „Ovi u zatvoru baš ne razumiju nikakvu šalu!“ On je od lima, iz kojega se u radionicu prave neki aparatići, kradom sebi skovao čvrsta klijesta pa pokušao prezrati šipke u čeliji. „Ma viruj mi, samo sam se šalio. Ko može isturpiti plehom oni čelik?“ I zato ga zatvorilo u samicu. Kad ga pitam čemu sve ove šale, on samo slegne ramenima i reče: „A tako mi dođe!“

Kad je izašao iz zatvora, brzo mu dodjao posao u tvornici. Svi dečki u zatvoru ništa drugo ne sanjaju nego kako će, bez teškog posla, brzo doći do „velikih novaca“. Nema bolje škole od zatvora: svaki se hvali pred drugim kakva je „junakačka djela“ dosad počinio i kakve planove ima za nove pothvate – i sve to jedan drugom vjeruju kao da je Evanđelje! Da bi Tade brže došao do velikih novaca, počeo on raditi u nekom noćnom baru kod kolodvora. Onda je još nekoliko puta dolazio po potrebi u Hrvatski centar, i sasvim nestao. Jednog dana evo njegova oca k meni. „Šta sam ja dragom Bogu skrivio da me ovako kažnjava!“, veli otac pa kaže, da su Tadu opet uhapsili. Našao se u blizini i fra Jure pa ga ukori: „Muči, čoviče Boži, đava je kriv tome – kaki Bog!“ Ja se našalim: „Fra Jure, ma je li još postoji sotona?“ Fra Jure se prekiriži pa će nam ozbiljno: „Sinko, vidim da si i ti ka oni moderni popovi koji u svojim učenim knjižurinama pišu da đavlja više nema. Sigurno, nema i nije nikad ni bilo onakvog đavlja kako su ga nekad slikari crtali: sav u crvenom plamenu, na glavi rogovi, na stražnjici repina, a mjesto nogu potkovana kopita. Moraš ga se uplašiti! Al vi rujte mi, pravoga, nevidljivog đavlja ima još uvik na svitu, i te kako! Đava je ka rak u tilu: on zamrsuje i prerašće našu dušu i našu volju, kako mu se svidi.“ „Ali fra Jure“, velim ja, „onda je cijeli svijet stvoren od vraka, a ne od Boža!“ „E ne, nije! Sve što na svitu postoji i živi, sve je Bog stvorio i sve je dobro i ugodno i pametno: i posao kao i novac, i žene kao i vino ili jelo, auto kao i odjeća. Samo treba sve uživati s mjerom, kako nam je to Bog propisao. Al đava ima moć da nas kuša i da pomrsi u našoj duši onu zlatnu Božju mjeru. To je đava i ništa drugo!“

Tadin otac sjedi pa nas gleda kao da govorimo kineski. „Kažite vi meni, velečasni, šta sam ja krivo kod Tade napravio da ga je đava mora odniti? Hranio sam ga svojim znojem, uvik ga dobro svitova – šta sam moga više učiniti?“ Upitam ga ja onda: „A kad ste sve to radili? Onih par dana u godini, kad ste išli kući na odmor?“ Ali on odvrati: „A jesam li ja kriv, ako u domovini nisu imali za me posla pa sam eto mora u svit, kako ono kažu, trburom za kruvom.“ Opet se umiješa fra Jure: „Pitaš me, šta si ti skrivija, da je đava Tadu odnija. Ja

Pišu nam čitatelji

Cijenjeno uredništvo,

Veseli me daje ovaj broj 5 „Žive zajednice“ postao još bolji, slikovitiji i šareniji negoli ikad dosada. Dokaz tome nije samo moj osobni dojam – poznajem list od prvog broja do danas – nego prije svega veliko zanimanje posjetitelja našega Hrvatskog centra za ovaj broj. U kratko vrijeme oni su jednostavno razgrabili prvi 50 komada „Žz“, pa sam morao zamoliti g. Šponara da mi pošalje još 20 dodatnih primjeraka.

Meni je jedno jasno: ako list „dotiče“ čitatelja, tj. ako donosi slike njegovih poznatih i prijatelja, ili izvještaje i članke koji ga osobno zanimaju, onda će čitatelj bez oklijevanja uzeti i čitati list, gledati slike, dapače ih i uzeti u stan kao uspomenu na događaj koji se i na njega i njegove odnosi. U ovom slučaju to su bili slikovni izvještaji o olimpijadi 1980. g. u Frankfurtu, o susretu mlađeži u Mainzu i o drugim mjesnim priredbama po misijama i centrima. To je kao kod propovijedi u crkvi: ako govornik „takne“ moj in-

teres, moje muke ili moje probleme, onda ga slušam napeto i s puno zanimanja. Ali ako govorci za „anđele u nebu“, onda mi se može dogoditi da zaspem. Mislim da nitko tko je čitao i gledao stranice posljednjeg broja „Žive zajednice“ nije „zaspao“. Čestitam i pozdravljam.

Ivo Hladek, Frankfurt/M.

Dragi uredniče,

Stigao mi je i 5. broj „Žive zajednice“ Pročitao sam ga. List je raskošan i dobar, samo mi pojedini arkovi kližu iz ruku, pa bi ih svakako trebalo pričvrstiti. Vaša me je olimpijada oduševila. Raščlamba Evanđelja po Luki je izvanredna. To treba nastaviti i produbljivati. Tražite istinu i ona će vas oslobođiti. Čestitam!

P. R., Zürich

Dragi uredniče,

Primila sam posljednji broj „Žive zajednice“. Jako mi se dopada. Procitala sam ga od početka do kraja na dušak. Poslala sam ga našima u Dalmaciju.

M. V., Kotor

ću ti to odma reći. Sve one puste pare za kojima su jurio po svitu i tako dicu zanemarija, i one su od īavlja! Pa kad si dicu ostavlja staroj materi na odgoj, iako je to tvoja glavna dužnost: i toje od īavlja! Pa sve one gluostoti i zablude koje se dici priopovidaju, i one su od īavlja! Kažem ti ja, sve je to īavlje maslo!"

Tade je odsjedio u zatvoru partjedana pa ga pustilo van. Ali brzo je opet „dava u nj uniša“, opet ga zatvorilo za neke njegove „šale“ (ovoga puta je bilo nešto s raspačavanjem droga), dok ga jednog dana nisu strpali u avion i poslali u domovinu. „Imamo mi dosta naših lopova“, reklo nam na sudu, „što će nam još i tuđi?“

Izjutra, kad kod kave otvorim njemačke novine, plašim se uvijek da u rubrici „krađe, prevare, tuče, ubojstva“ ne ugledam opet koje „jugoslavensko ime“. I, barem jednom tjedno, doista ga nađem: jedno ime od 20.000 naših ljudi ovdje u gradu. A o onih 19.999 koji uredno žive, marljivo rade, dobro štede svoju zaradu – o njima nitko ne govori i ne piše po onoj poslovici: „Dobarglas se brzo širi, ali zao još brže“.

Ivo Hladek

Milodari za potrebne

Na Spendenkonto NaddušobižnicK-kog ureda (Stadtsparkasse Frankfurt, Konto Nummer: 888388) došli su za potrebne i Crkvu u Hrvata kroz posljednjih 6 mjeseci brojni milodari. Za Karitas u Zagrebu darovali su: misija Bremen 250,- DM, g. M. Dugandžić iz Kassela 100,- DM i misija Ulm 600,-DM. Za splitsku katedralu: misija Hagen 1.000,- DM, v.l. Franjo Lodata iz Essena 1.670,- DM, misija Essen 370,-DM, v.l. S. Penić iz Essena 340,- DM i Ivan Ujević iz Stuttgarta 500,- DM. Za Majku Terezu: misija Koblenz (korizmeni dar) 1.500,- DM, misija Ulm 250,- DM i I. Šponar iz Steinbacha 120,- DM. Za zagrebačku katedralu: g. M. Dugandžić iz Kassela 100,- DM. Za postradale od potresa na južnom Jadranu: njemački franjevci iz Wiesbadena 1.633,- DM. Svim darovateljima srdaćno zahvaljujemo. Za gore spomenute i slične potrebe iskreno se preporučujemo našim čitateljima i hrvatskim vjernicima u Njemačkoj.

(nastavak sa str. 6)

lički centar. To su mesta susreta, savjetovanja, mnogovrsnog pomaganja i provođenja slobodnog vremena. Tu uređuju: župnik, socijalni radnici i pastoralna suradnica-učiteljica. Tu je i dobro organizirana „Mala škola“ i vjeronauk za školsku i predškolsku djecu, te knjižnica i čitaonica s knjigama i časopisima iz domovine. Odatle se organiziraju proslave, zabave, izleti, hodočašća, dobrotvorne akcije, sportska natjecanja i sve druge župne aktivnosti. Nogometni klub „Goldgrube-Croatia“ i dobrotvorna grupa župljanki „Mala vezilja“ imaju tu također svoj dom.

Misijsko-župni list „Župne vijesti“ odavle odlazi barem 4 puta godišnje na sve adrese, u sve stanove, da obavijesti o najvažnijem i najaktualnijem u zajednici.

Raspršena, ali živa zajednica

Na području misije Koblenz živi sad oko 2.300 katolika Hrvata, posve malen broj katolika Slovenaca, Mađara i Albanaca, te blizu 2.000 pravoslavaca, muslimana i ateista iz svih krajeva Jugoslavije. Kroz proteklih 10 god. kršteno je sveukupno 178 djece i vjenčan 31 par. Na glavnoj nedjeljnoj Misi se okuplja oko 150, a u filijalama 20–60 vjernika.

Redoviti vjeronauk se održava subotom, a tzv. „Mala škola“ za predškolsku djecu petkom u prostorijama Misijskog centra. Oko tridesetak djece je uvijek na okupu. Za Nikolinje i Majčin dan bude ih do 120. Kroz posljednje tri godine uspješno djeluje „Mala folklorna grupa“ pod vodstvom župne suradnice-učiteljice Dragice.

„Grupa vezilja“ okuplja preko 40 župljanki. Svojim rukotvorinama one su zasluzile za siromašnu djecu u domovini preko 7.300 DM u posljednjih pet godina. S punim pravom su stekle kod njemačkih katolika divni naslov „Hrvatice zlatnih ruku“.

Hrvatska kat. misija Koblenz započinje s puno optimizma novo desetljeće. Nadati se, da će biskupija Trier toj zajednici uskoro dati nove, veće i pogodnije prostorije i time omogućiti nove aktivnosti. I socijalna služba „Caritas“ bit će bolje i crkvenije uključena u život vjerničke zajednice, pa će tako i misija biti još više prava djelotvorna Crkva.

Alojzije Petrović

SCHÖNTAL**„Lijepa dolina“ progovorila i propjevala hrvatski**

U ovom lijepom, hodočasničkom mjestu u blizini Heilbronna našlo se 22. lipnja 1980. g. oko 2.500 hrvatskih vjernika iz gotovo svih naših misija na području biskupije Rottenburg-Stuttgart. Svečanu sv. Misu predvodio je pomoćni sarajevski biskup dr. Tomislav Jablanović. U molitvi, pjesmi i radosti došlo je do punog izražaja naše katoličko i narodno zajedništvo - a to nam je toliko potrebno, posebno danas. U ime biskupije hodočašću je prisustvovao prelat E. Mühlbacher, referent za strance.

Papa u Brazilu

U petak 11. srpnja 1980. godine završio je Sv. Otac Ivan Pavao II svoj dvanaestodnevni apostolski posjet najvećoj katoličkoj zemlji na svijetu - Brazilu. U ovoj zemlji živi 115 milijuna stanovnika, a od toga su 95% katolici.

Teško je reći je li 10 ili 20 milijuna Brazilaca direktno vidjelo Papu dok je prolazio njihovim gradovima. Sigurno je da su ga neviđeni milijuni gledali i pratili preko televizijskih ekrana. Sva sredstva javnog priopćavanja, posebno na Zapadu, dala su velik publicitet Papinu posjetu u ovu veliku južnoameričku zemlju. Tako vrlo ugledni Frankfurter Allgemeine piše: „Nijednom čovjeku u povijesti nije u tako kratko vrijeme priređen tolik i takav doček.“ Brazil je zanosnije dočekao i primio Svetog Oca nego ijedna zemlja koju je on u posljednje vrijeme posjetio. A svi se dobro sjećamo njegovih triumfalnih pohoda Poljskoj, Irskoj, Meksiku, Sjedinjenim Američkim Državama, Italiji i Africi.

Ivan Pavao II, poglavac Katoličke Crkve, duboko je svjestan svoje učiteljske i pastoralne službe. Ta on je prvi župnik svijeta. Zato i ide rado k svojim župljanimima koji ga oduševljeno primaju jer u njemu vide svoga oca i učitelja, svoga brata i prijatelja. I uvijek njegovi, nazvali bismo ih svjetski posjeti, urađuju plodom: on „utvrđuje braću svoju“ po putu Petra. Njegov posjet Brazilu urođio je i specifičnim rezultatima: učinio je da u odnosima između Crkve i države država malo više respektira Crkvu. Nitko ne može zanijekati da je u Latinskoj Americi Crkva, a to joj je Papa i priznao, postala socijalna savjest društva, borac (nenasilni) za ljudska prava, prijatelj siromašnih, proganjениh, odbaćenih. Njegove riječi kojima je tražio više pravednosti i više solidarnosti u Brazilu čuli su ne samo siromašni seljaci, nego i bogati zemljoposjednici kojih se to uistinu ticalo. Nadamo se de će gai poslušati. Jer „sve dok jedan čovjek gleda, ruža ne može biti lijepa“.

BOCHUM**Hrvatski kulturni tjedan**

Hrvatska katolička misija u Bochumu organizira od 19. do 26. listopada 1980. godine Hrvatski kulturni tjedan. Za vrijeme tjedna bit će održana brojna predavanja (predavanja će držati Hrvati i Nijemci), filmske predstave, sportska natjecanja i književni susreti. Organizatorova je želja da u ovom tjednu Nijemci dobiju što više uvida u kulturni život Hrvata kojih u samom rurskom području ima oko 30.000.

Uskoro nacionalno hodočašće u Svetu zemlju

Povodom desete obljetnice kanonizacije sv. Nikole Tavelića organizira se veliko hrvatsko hodočašće u Svetu zemlju od 8. do 16. studenoga 1980. godine. Na blagdan sv. Nikole, 14.11., okupit će se brojni hrvatski katolici iz Domovine, zapadne Evrope i prekmorskih zemalja u Jeruzalemu, na mjestu gdje je naš svetac bio mučen, a potom će se održati svečana sv. Misa u Papinskoj delegaturi (također u Jeruzalemu) u kojoj se nalazi oltar sv. Nikole. Taj oltar blagoslovio je god. 1936. ondašnji zagrebački nadbiskup dr. Alojzije Stepinac, a ljubav hrvatskih hodočasnika ukrasila je i oltar i kapelicu našim religiozno-nacionalnim motivima. „Živa zajednica“ se pridružuje tom nacionalnom hodočašću i pozivlje hrvatske vjernike u SR Njemačkoj da u njemu sudjeluju. Sve informacije u svezi s ovim hodočašćem možete dobiti u našem uredništvu u Frankfurtu. „Živa zajednica“ organizira transfer, obilaženje svetih mjesta i osmodnevni boravak u Izraelu za vrijeme spomenutog hodočašća. Svi zainteresirani neka se na vrijeme prijave.

Herausgeber:

Kroatisches
Oberseelsorgeamt
in DeutschlandSchreyerstraße 1 · 6000 Frankfurt a. M. 70
Telefon: (0611) 638213Verantwortlich: Pater Bernardo Dukić
Redakteure: Pater Ignacije Vugdela, P. Bernardo Dukić

Redaktionsrat: Dragan Čuturić, Anto Jelić, Marijan Kopić, p. Josip Mrkonjić, p. Stjepan Pavić, Branko Šimović

Jahresbezugspreis: DM 10,-
Bankverbindung: Konto Nr. 129072 bei der
Stadtsparkasse Frankfurt (Blz. 50050102)Satz: Fotosatz Service Bauriedl
6082 Mörfelden-WalldorfDruck: Scholl + Klug Druckerei GmbH
6082 Mörfelden-Walldorf